

B

B-EARS avant la lettre: Georges THYS

In de vorige editie van eCQ-QSO (april) lieten we Michel WYBO aan het woord die destijds dankzij zijn tussenkomst via onze hobby op spectaculaire wijze een meisje redde. Het eCQ-QSO nummer stond nog maar pas op het internet toen Johan SMET (ON5EX) me wist te vertellen dat er nog radiohelden in ons landje rondlopen. Hij verwees naar Georges THYS die blijkbaar een gelijkaardig verhaal meemaakte.

Reden genoeg dus voor een ritje naar De Pinte om kennis te maken met onze 85 jaar jonge ON4TJ.

Dag Georges, leuk om kennis te mogen maken met een held...

Hola, held is een groot woord! Het verhaal waar u naar polst is onder-tussen al wel 55 jaar oud hoor!

Inderdaad, maar daarom niet minder spectaculair. Kan je er wat meer over vertellen?

Het was net voor de zomer van 1958. Ik woonde toen nog in Nieuwpoort omdat ik tewerkgesteld was als wireless-operator van één van de twee Air Sea Rescue Vedetten, de

VO1-ORID en VO2-ORIE van de Belgische Luchtmacht.

Mijn taak bestond erin om de nood-frequenties te beluisteren op HF en VHF. Vooral 500 kHz, 2182 kHz, 121,5 MHz en 243 MHz waren mijn biotopen. Verder onderhield ik contact met de Vedetten als ze op zee waren.

Je hoorde dus een noodoproep tijdens je werkuren?

Ja en nee... Ik had toen nog maar pas mijn radioamateurvergunning behaald en kon dus als ON4TJ de radioamateurbanden betreden. Eigenlijk was ik op 12 juni, de dag waarop ik de noodoproep hoorde, gewoon wat aan het 'rondfietsen' op de 20-meterband op zoek naar wat mooie DX-contacten.

En toen gebeurde het?

Ja... Opeens hoorde ik het Pools clubstation SP8KAF seinen en bleef wat op die frequentie hangen om te horen wat men te vertellen had. SP8CP zat toen aan de morsehand-pomp. Tot mijn grote verbazing seinde Michaël, want zo heette de old man aan de andere kant, geen gewoon morsebericht maar een noodoproep! Als radioamateur blijf

1958:
ON4TJ aan de seinsleutel

je natuurlijk aan je zendtoestel gekluisterd als je een SOS hoort.

Hoe spannend... en wat was het bericht dat SP8CP seinde?

Ik herinner het me nog levendig alsof het de dag van gisteren was. Hij seinde 'For 5 years old Polish boy urgently necessary medicament Prednison Trombase Rossel from London.'

Ongelooflijk, wat ging er toen door je heen?

Helpen! Dat was het eerste wat door me heen ging... Helpen! Nu zou je dergelijke oproepen niet meer horen omdat er heel wat andere communicatiemiddelen bestaan of omdat men nu gelukkig beschikt over het internet waar je met enkele muisklikken alles kan terugvinden. Maar toen, toen was amateurradio zowat dé enige manier om een noodoproep te lanceren!

Helpen is één ding, maar wat doe je dan concreet in zo'n geval?

Eerst en vooral moet je koelbloedig blijven. Het is zinloos om meteen in actie te schieten en op zoek te gaan naar het medicijn. Dus vroeg ik een paar maal bevestiging om er zeker van te zijn dat ik de juiste benaming van het medicijn had genoteerd en werden de adressen uitgewisseld. Op het einde van ons QSO maakten we een 'sked' (nvdr: afspraak via radio) zodat we wat later opnieuw contact konden maken rond het verdere verloop van de reddingsactie.

Tja, toen was het QSO afgelopen... maar dan begon het echte werk!

Inderdaad... Ik was bevriend met ON4IE (Godfried), een apotheker in De Panne. Godfried, die ondertussen jammer genoeg al 'silent key' is, contacteerde een collega van hem in het Brusselse en de reddingsactie kon beginnen.

“Ik herinner het me nog levendig alsof het de dag van gisteren was.

In het SOS-bericht werd ook 'Trombase Rossel from London' geseind. Wist je meteen wat men daarmee bedoelde?

Natuurlijk niet, ik ben dan ook geen apotheker en al zeker geen dokter. Maar via Godfried en zijn collega vernam ik achteraf dat dit waarschijnlijk de medicijnproducent was.

Wist je op dat moment al waarvoor het medicijn diende?

Ja. Het vijf jaar oud Pools kind leed aan leukemie en moest dringend dit medicijn krijgen, anders zou het zijn ziekte niet overleven. Haast was dus noodzakelijk.

En toen?

Toen bleek dat de Brusselse apotheker het medicijn in voorraad had, werd het meteen via luchtpost naar Lublin in Polen overgevlogen. Diezelfde dag nog, dus amper een paar uur later, kon ik SP8CP al verwittigen dat alles in orde zou komen. Achteraf kwam ik ook nog in verbinding met het Internationale Rode Kruis van Genève om zeker te zijn van het goede verloop van de actie.

Het medicijn kostte in die tijd 393 BEF (nvdr: een kleine 10 euro). Nu klinkt dat weinig, maar toen was dat een behoorlijk bedrag.

Maar zo kon je het kind redden?

Ja, de kostprijs van het medicijn was hoog, maar wat ik ervoor terugkreeg is oneindig veel groter.

Wat bedoel je?

Een tweetal maanden later stond ik niet langer stil bij dit voorval... Op een mooie morgen vond ik in de brievenbus een brief uit Polen, geschreven door een dolenthousiaste mama. Het kindje dat we konden redden kreeg opeens een naam: Marek. (Georges wordt even stil terwijl hij ons, duidelijk ontroerd, de brief toont.)

In de brief stond dat alles goed was gekomen met de kleine Marek en dat, dankzij ons toedoen, de ziekte misschien overwonnen werd. Bij de brief werd ook nog een fotoboek van de stad Lublin meegestuurd.

Toen ik het boek opende zag ik dat er op de binnenflap een foto prijkte van de kleine Marek.

Ik kreeg de tranen in m'n ogen toen ik het tekstje las dat zijn mama er toen had bijgeschreven: 'Ten teken van mijn hartelijke dankbaarheid om mij gered te hebben. Eeuwige gedenkenis... Marus.' Marus was blijkbaar de officiële naam van het kind dat door de familie Marek werd genoemd.

En toen eindigde voor je het verhaal?

Nee hoor. Ik bleef brieven schrijven naar de Poolse familie en zo vernam ik dat Marek die vreselijke ziekte uiteindelijk overwonnen had.

Na de 'Solidarnosc' reisde ik zelfs met de trein naar Lublin om Marek en zijn familie te kunnen ontmoeten. Het kleine jongetje was ondertussen opgegroeid tot een grote stevige kerel en had samen met zijn vrouwtje drie kinderen. Een emotioneel moment, ongelooflijk en onbeschrijfelijk!

Heb je nog contact met Marek?

Sinds een tweetal jaar niet echt meer... Ik ontvang wel nog een e-mail van één van Marek's kinderen.

Maar sindsdien hoorde ik er jammer genoeg niks meer over. Misschien kruip ik nog wel eens in mijn pen of stuur ik een e-mail naar mijn Poolse vrienden.

Foto met achteraan een bedankingstekstje: 'Ten teken van mijn hartelijke dankbaarheid om mij gered te hebben. Eeuwige gedenkenis... Marus.'

En had je na de reddingsactie nog contact met SP8CP, de man die het SOS-bericht lanceerde?

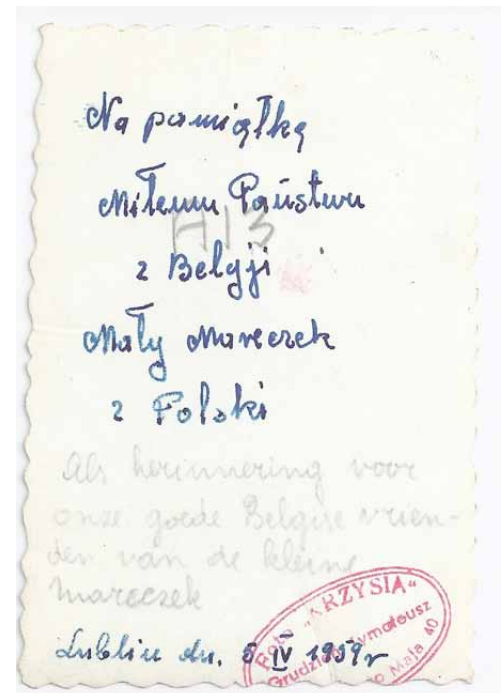
Ik weet dat Michaël ondertussen overleden is. Wij hebben misschien wel het medicijn kunnen bezorgen, maar Michaël was wél de radioamateur die het nobele initiatief nam om een noodoproep te seinen. Michaël is dus zeker een 'radioheld'!

Ondertussen woon je in De Pinte. Je verliet dus Nieuwpoort?

Ja, na het avontuur in Nieuwpoort werd ik onder andere tewerkgesteld in Brussel, Ieper en uiteindelijk in Semmerzake waar ik in 1984 met pensioen ging. Nu geniet ik van mijn hobby's in De Pinte.

Bedankt, Georges, voor de fijne babbel en de koffie... Ik ben fier om voor de tweede maal op rij een 'radioheld' te hebben mogen interviewen.

Ik ben geen held, ik deed gewoon wat elke goede radioamateur zou doen in dergelijke situaties. Ik ben er zeker van dat er nog wel radioamateurs rondlopen die een dergelijk avontuur meemaakten...

En met deze wijze woorden sluiten we dit verhaal af.

Ben jij... of ken jij iemand die via de radio een noodoproep mocht beantwoorden?

Dan horen we dit graag van jou via cq-qso@uba.be !

B-EARS-INFO:

<http://www.uba.be/nl/uba/b-ears/>
ik-wil-medewerker-wordsen-van-b-ears